Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XC. Ч. 149. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 9-го СЕРПНЯ 1983 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, AUGUST 9, 1983 No. 149. VOL. XC.

Коннектикат готується до вшанування жертв голоду

Гартфорд, Конн. (В.Ч.). — Громадський комітет стейту Коннектикат відбув ряд засідань, на яких опрацював плян вшанування жертв голоду в Україні в роках 1932-33.

Заплановано урочисте зібрання в Гартфорді, столиці Коннектикат, в Капітолі на четвер, 29-го вересня ц.р., о 3-ій год. по полудні для гідного вшанування цієї сумної річниці. В програмі візьмуть участь губернатор Вілліям О'Ніл, сенатор стейту Джозеф Гарпер, секретар стейту Джулія Тейжен та інші визначні стейтові урядники. Того самого дня увечорі, від 9-ої до 10-ої год., на телевізійній станції канал 24 відбудеться публічна дискусія на тему голоду в Україні, з участю проф. Джеймса Мейса.

•

У п'ятницю, 19-го серпня ц.р., о год. 8-ій вечора, в Пластовій Домівці в Гартфорді, при 961 Ветерсфілд авеню (Народний Дім) Комітет скликає представників організацій стейту Коннектикат для ширших нарад в справі участи українського громадянства в Капітолі 29-го вересня.

Д-р Б. Витвицький обраний головою товариства професіоналістів

Савт Орандж, Н.Дж. — Тут відбулися основуючі збори українських професіоналістів і підприємців, на яких одноголосно обрано головою д-ра Богдана Витвицького, а його заступником д-ра Юрія Тритяка.

До Управи увійшли також Наталя Павленко як секретар, Марія Поритко — касир, Віктор Гатала, д-р Зенон Матківський, д-р Мирон Смородський, д-р Христина Товпаш і Юрій Ведмідь — члени, як також Марта Ворох і Оксана Тритяк — члени Управи для організаційних і спеціяльних завдань.

Фактично організація Українсько-американських професіоналістів і підприємців була оформлена в 1982 році та в тому часі вибрано групу людей, що мали підготовити основуючі Збори, а відтак намітити напрямні праці. Організація плянує мати радше громадський як професійний характер і виконувати завдання громадського і товариського порядку.

Д-р Б. Витвицький

Ті що зацікавлені у членстві в товаристві українських професіоналістів та підприємців можуть писати на адресу: Ukrainian American Professionals and Business-persons Association P.O. Box 333, South Orange, N. J. 07079.

ПІДГОТОВА IV СКВУ БУЛА ТЕМОЮ НАРАД ПРЕЗИДІЇ

Торонто, Онт. (ІС СКВУ) — У з'язку з недалеким IV Конгресом СКВУ, Президія Секретаріяту СКВУ, відбула в місяці липні ц.р. два засідання. Перше засідання Президії відбулося 9-го липня ц.р. в Торонто в приміщенні СКВУ й було майже в цілості присвячене справам IV Конгресу. У засіданні взяли участь: М. Плавюк, В.Безхлібник, В. Кирилюк, Ф.Мартинюк, О. Ковальська, С.Савчук, М. Кушпета, Л.Філь, Б.Долішний, П.Глібович та о. І.Сиротинський. Засіданням проводив у заступстві ще недужого президента І.Базарка перший заступник М.Плавюк.

Про справи Організаційної комісії IV Конгресу звітував її голова В.Кирилюк. Після обговорення різних аспектів підготови IV Конгресу СКВУ рішено, щоб наступні особи очолювали такі комісії: Реєстраційну — Б.Долішний, Фінансову — Ф.Мартинюк, Бенкетову — Л.Філь, Імпрезову — М. Кушпета, Пресово-інформаційну — А.Бандера. До Комісії Церковних справ увійшли — від ПУКЦеркви о. митрат І.Сиротинський, від УПЦеркви — о. прот. П. Бублик, а від Українських Баптистів і Євангеликів повинен увійти до Комісії один представник, але його ще не зголошено.

Після дискусії присутні вирішили, щоб маніфестаційну імпрезу в неділю, 4-го грудня 1983 року відбути в Мейпл Ліф Гарденс. Згадане приміщення має 16,500 місць і є одиноким приміщенням у Торонто на масову маніфестацію у зимових місяцях. Приступну ціну квитків — 10.00 дол., 8.00 дол. та 6.00 дол. усталено з думкою уможливити масову участь всіх українців, а зокрема молоді, в маніфестації Над часом маніфестації вив'язалася оживлена дискусія, усталено, що найбільш відповідним часом бувби час між 11-ою годиною рано й 3-ою по полудні, але остаточного рішення ще не зроблено.

Рішено, що в часі Конґресу буде три полуденки для учасників Конгресу — в четвер, п'ятницю і суботу, а бенкет відбудеться у суботу вечером у у залі готелю, де відбуватиметься Конгрес (Гарбор Кесл).

Рішено, щоб одна делеґація від учасників IV Конгресу відвідала у вівторок, 29-го листопада, Оттаву, одна в часі Конґресу — прем'єра Дейвиса, а ще одна посадника Торонто Еглтона.

Рішено, щоб для улегшення реєстрації вислати якнайскорше всім членам СКВУ реєстраційні листи з закликом зголосити своїх делегатів на згаданих листах до 15-го вересня 1983

(Закінчення на стор. 3)

ВІДБУЛАСЯ АСАМБЛЕЯ СВІТОВОЇ РАДИ ЦЕРКОВ

Ванкувер, Б.К. (В.Д.). — Поміж приблизно 4,000-ми делегатів і обсерваторів на 6-ій Асамблеї Світової Ради Церков (СРЦ) найчисленнішою делеґацією було представництво Російської Православної Церкви. Між ними були митрополит Ювеналій, митрополит Філарет з Києва („екзарх України"), митрополит Філарет з Мінська, єпископ Макарій з Уманя, архиєпископ Кирило, д-р протопресвітер Віталій Боровой, член централі СРЦ в Женеві, і єпископ Влядимір.

Між 50-ма членами Російської Православної Церкви було кілька делеґатів з українськими прізвищами, як ось Сестра Марина Диба, диякон А.Кравченко, Ніна Мартинчук і ще кілька.

Від Вірменської Апостольської Церкви було сім представників, але з них тільки два з СССР, а всі інші — з Америки.

Три члени, під проводом Алєксея Бичкова, репрезентували т зв. Баптистське Об'єднання в СССР; вони як відомо, співпрацюють з совєтським урядом.

Сім членів було з Грузинської Православної Церкви в СССР під проводом патріярха Ваґтанга, який в розмові з українцями виявив своє добре обзнайомлення з церковними справами в Україні.

Естонська Лютеранська Церква і Лотиська Лютеранська Церква мали по двох представників із їхніх країн.

З Польщі було дев'ять делеґатів, від таких Церков, як Евангельська, Маріявітська, Польська Католицька Церква (не Римо-Католицька Церква) та Польська Православна Церква.

Участь в Асамблеї, як ґість-обсерватор, взяв митрополит Української Православної Церкви в Америці Андрій Кущак, Церква якого, як відомо, належить до Царгородської Православної Церкви (Патріярхату). Він відправляв св. Літургію разом з архиєпископом Грецької Церкви Якововом, який є екзархом Грецької Православної Церкви в Америці. Владика Андрій виступив з короткою промовою про Великий голод в Україні і теж про 1000-річчя християнства в Україні.

Також як ґість-обсерватор взяв участь о. Едвард Ярема, український католицький священик з Сиднею, Нова Шкотія, який є членом екуменічної католицько-протестантської комісії у літургічних справах.

На протязі шістьох днів д-р Володимир Душник з рамени СКВУ був кореспондентом на Асамблеї. Разом з о. Яремою він роздавав численні друковані документи про переслідування релігії в Україні.

Олег Звадюк, кореспондент „Радіо Вільна Европа" і „Радіо Свобода", ввесь час був на цій Асамблеї.

Франція відмовляється від прямої допомоги Чадові

Париж, Франція. — Міністер оборони Франції заявив у неділю, 7-го серпня, що його уряд виключає можливість послати бойові літаки і наземні війська у свою колишню кольонію Чад, де підтримувані Лівією заколотники намагаються скинути уряд президента Гіссена Габре.

В суботу Габре звернувся з закликом до Франції, просячи „прямого французького летунського втручання", яке, як він висловився, є необхідне, щоб затримати наступ сил заколотників колишнього президента Ґукулі Уеддеї в північній частині Чаду.

Міністер оборони Франції Шарль Ерню заявив, що договір військової співпраці, укладений з Чадом 1976 року, зобов'язує Францію тільки надавати Чадові відповідну законну допомогу з огляду на постійний неспокій в цій країні на протязі останніх 20 років. У зв'язку з цим Ерню, посилаючись на цей договір, заявив у французькому телебаченні, що „Франція зобов'язана давати урядові Чаду допомогу відповідно до обставин".

З'єднані Стейти Америки повідомили в суботу, що два розвідувальні літаки типу АВАКС в супроводі винищувачів типу Ф-15 та іншими літаками, розміщені правдоподібно в Судані, щоб спостерігати за конфліктом у Чаді. Як відомо, Вашінґтон дав Чадові допомогу в сумі 25 мільйонів долярів.

Посольство Чаду в Парижі заявило, що урядові війська збили в північному Чаді літак совєтського виробництва і захопили лівійського летуна, який керував цим літаком.

Як заявило посольство, летун був командиром лівійської ескадрилі 16 літаків, розташованих у північному Чаді в смузі Аозу, яку 10 років тому захопили лівійці.

Французькі джерела говорять, що за останні 24 години в північному Чаді навколо міста-оази Фая-Ляржо не було великих наземних боїв, але заколотники і їх лівійські покровителі підтягнули колону танків совєтського виробництва, мабуть для рішучого наступу на місто.

Відмову Франції послати військові літаки або якимсь іншим чином взяти безпосередню участь в боях, військові експерти основують на тому переконанні, що Франція дала Чадові достатяню допомогу, щоб її війська самі розгромили заколотників.

Лівійське пресове агентство повідомило з Бейруту, що Судан вислав до Чаду батальйон своїх вояків переодягнених у чадську військову уніформу.

Сам президент Чаду Габре був перевезений з оточеного міста Фая-Ляржо, де він особисто командував військами, на французькому літаку Червоного Хреста до столиці Нджамени і відтак виступив на пресовій конференції.

Розпочались вакації Конґресу ЗСА

Вашінґтон. — У четвер, 4-го серпня ц.р., розпочались п'ятьтижневі вакації Конґресу, після того, як Палата Репрезентанрів полагодила в останній хвилині багато важливих справ, а саме: продовжила на п'ять років діяльність комісії громадянських справ із застереженням, що президент Роналд Реґен не має права номінувати більше членів до цієї комісії і тим самим ця справа може не знайти схвалення Президента; годину пізніше обидві палати Конґресу прийняли і затвердили оборонний бюджет в сумі 268,6 більйона долярів. Комісії Палати Репрезентантів і Сенату інтенсивно працювали п'ять днів і три ночі безперебійно, щоб усунути різниці у цифрах, які заіснували під час дебат в обидвох палатах.

Комісія громадянських прав, у виді нового законопроєкту, зможе нормально працювати поза дату 30-го вересня, а усунення будь-кого з тієї Комісії може статися тільки тоді, як він порушить основні правила чи занедбуватиме свої обов'язки. Над продовженням праці комісії відбулось голосування, у якому 400 конґресменів висловилися за продовженням, а тільки 24 були проти. У справі номінації і звільнювання голосування випало 286 до 128. Ця справа мусить ще бути затверджена Сенатом і її тепер обмірковують окремі комісії.

Конґрес схвалив ще багато інших дрібніших справ, як наприклад законопроєкти про виділення більшої кількости харчових запасів для біднішого прошарку населення; відповідну суму для покриття забезпечення, головно медичного, для безробітних американців тощо.

Сенат покищо не зумів полагодити прохання Президента про виділення додаткових фондів для міжнародного монетарного фонду, який, як відомо, допомагає недорозвиненим економічно країнам. Палата Репрезентантів схвалила на ту ціль 8,4 більйона долярів. Після повернення конґресменів з вакацій і відновлення чергової сесії, Палата буде змушена зайнятись законопроєктом про виділення додаткових фондів для дальшої функціональности Уряду в 1984 році. Палата Репрезентантів дала повновласть спікерові Томасові О'Нілелі, що він має право на протязі двох днів скликати сесію Конгресу, якщо б створилась для цього конечна потреба, або у випадку загрози для країни. Сенат дав таке саме уповноваження сен. Говардові Бейкерові лідерові республіканської більшости.

Знову клопоти з автомобілями

Вашінґтон. — Департамент справедливости вніс скаргу до суду на автомобільну компанію Дженерал Моторс за те, що вона починаючи з 1980 року, випустила на ринок понад мільйон автомобілів різних типів з дуже поважною конструкційною вадою, яка спричинила вже чимало лиха. Біля 20 осіб загинули в катастрофах, а 70 були тяжко поранені.

Причиною катастрофи є гамульці, які в багатьох випадках, і то дуже ненадійно, відмовляються працювати і тоді людина, попадаючи в страх, залежно у яких обставинах вона знаходиться, попадає в катастрофу. Департамент справедливости вважає, що кіриництво компанії знало про ці браки в автомобілях Шевролет-Сайтейшен, Понтіяк-Фінікс, Бюїк-Скайларк і Олдсмобіль-Омеґа з 1980 року, але не зробило відповідних заходів, щоб усунути вади, чи взагалі відкликати згадані моделі з ринку. Тепер, коли суд визнає рацію за згаданим Департаментом, то Дженерал Моторс буде змушений відкликати щонайменше 1,1 мільйона автомобілів, а крім того заплатити кару у висоті чотири мільйони долярів за зігнорування первісної пригадки.

Речники Департаменту справедливости заявили, що внесено також скаргу проти тих осіб, представників компанії, які раніше склали неправдиві зізнання в тій справі, прикриваючи тим самим свою компанію. Приблизно рік тому назад спеціяльна комісія безпеки на шляхах перевітяла цю справу і перевела допити декількох відповідальних осіб з Дженерал Моторс. Оскарження спирається на зарядження з 1966 року, у якому говориться, що кожна автомобільна компанія повинна зголосити до комісії безпеки на шляхах кожний випадок фабричної вади автомобілів.

Продовжується боротьба проти совєтських свідчень

Джерзі Сиці, Н. Дж. (Т. К-ець). - В останньому часі зростає затурбування вживанням в судових процесах у справах натуралізованих американських громадян, яким закидають воєнні злочини чи коляборацію із нацистською Німеччиною, доказів вини у формі документації, відеотипів і свідків, що їх постачає Совєтський Союз, чи властиво КҐБ.

Вже віддавна совєтський уряд заявив про своє бажання і готовість допомагати Америці знаходити, розслідувати і депортувати людей, які співпрацювали з німцями під час Другої світової війни. У 1979 році тодішній генеральний прокуратор ЗСА Бенджамин Сівілетті, що в тому році повернувся з подорожі до Москви, повідомив, що він договорився із совєтським урядом про допомогу у цій справі. Це викликало негайну реакцію українських правників в ЗСА, в тому числі і головного предсідника УНСоюзу д-ра Івана Флиса, які зустрілися з представниками Департаменту справедливости, висловили свою думку щодо цього договору та вказали на небезпеку вживати совєтські свідчення. Проте в тому ж році при Департаменті справедливости створено Бюро спеціяльних інвестиґацій — OSI(О-Ес-Ай), завдання якого — розшукування, розслідування і, на випадок доказаної вини, денатуралізація і депортування осіб, що співпрацювали з німцями.

Іван Стебельський в редакції „Свободи"

Затурбування з приводу використовування у процесах розслідувань Бюра спеціяльної інвестиґацій свідчень та доказів вини обвинувачених, сфабрикованих у КҐБ, збільшується не тільки серед етнічних груп, здебільшого східньоевропейського походження, але захопило воно і американських законодавців та набирає практичних форм протидії.

Власне це і було темою розмови з редакторами, коли до редакції „Свободи" завітав Іван Стебельський, голова Українського комітету побудови пам'ятника в Денвері, Колорадо, жертвам нацистської Німеччини, що загинули в Бабиному Ярі біля Києва. Відкриття цього пам'ятника має відбутися 2-го жовтня 1983 року.

І. Стебельський розповів про ряд заходів різних етнічних груп проти вживання совєтських свідчень в американських судах та сконцентрувався на заходах українців. Організація Американці в Обороні Людських Прав в Україні, членом якої він є, вислала листа до сенаторів і конґресменів, в якому, покликаючись на статтю Воррена Роджерса, що появилася 29-го травня в „Філядельфія Інквайрер" під заголовком „КҐБ із ґеттінг юз авт наці-ґантінг" (КҐБ має користь із полювання за нацистами), висловила своє застереження використовуванням совєтських свідчень, сфабрикованих КҐБ, під час переслуховування і притягнення до відповідальности людей, що їм закидується співпраця з німцями під час Другої світової війни, та настоювала на перегляді процедур О-Ес-Ай.

У наслідок цих листів конґресмени Бернард Дваєр (демократ з Ню Джерзі), Джозеф Аддаббо (демократ з Ню Йорку) і сенатор Ернст Голлінгс (демократ з Південної Каролайни) звернулися до Департаменту справедливости з проханням перевірити засоби, що їх вживає Бюро спеціяльних інвестиґацій, що на підставі тверджень етнічних груп, так звані докази, що їх постачає СССР, — ненадійні і не заслуговують на довір'я. В листі до керівника Бюра Аллена Раєна (з по-

(Закінчення на стор. 3)

У світі

РЕЧНИК ПОЛЬСЬКОГО УРЯДУ заявив, що заява підпільних лідерів „Солідарности" про зобов'язання продовжувати боротьбу проти режиму, не зважаючи на скасування військового стану, показує, що ці люди нічого не навчилися. В середу п'ять членів підпільного Тимчасового координаційного комітиту, який керував опозицією від часу введення військового стану 13-го грудня 1981 року, видав заклик з кличем: „Ми живемо і продовжуємо боротися". Речник уряду Єжи Урбан сказав, що найкраще для підпільників було б скористати з проголошення минулого місяця умовної амнестії, згідно з якою вони не будуть переслідувані, якщо здадуться властям добровільно і признають свої злочини та зобов'яжуться більше не займатися опозиційною діяльністю, тобто покаються і обіцяють „більше не грішити".

З РИМУ ПОВІДОМИЛИ в четвер, 4-го серпня, що Беттіно Краксі прийняв у четвер присягу як перший соціялістичний прем'єр-міністер Італії. Більшість міністерських постів у п'ятипартійній коаліції знаходяться в руках несоціялістів, одначе людей, які забезпечать продовження традиційних зв'язків Італії з Західньою Европою і Америкою. Краксі, 49-літній політичний діяч, став наймолодшим прем'єр-міністром Італії 44-го Уряду післявоєнної Італії. Його прихід до влади доповнив ряди соціялістичних урядів в Европі: Португалія, Еспанія, Франція і Греція вже раніше вибрали соціялістичні уряди.

ПРЕЗИДЕНТ ЧІЛЕ АВҐУСТО ПІНОЧЕТ у своєму найбільшому кроці в напрямі послаблення військового режиму в четвер, 4-го серпня, повідомив, що Чіле повернеться до демократичного правління в 1989 році. Піночет, очевидно під тиском загальнонародних протестів за останні місяці та зростаючої опозиції, обіцяв включити противників режиму в комісію вивчення можливостей леґалізації політичних партій та відновлення конгресу. „Ми маємо намір впровадити нові закони для повного застосування конституції 1980 року", — заявив Піночет. Ця конституція забезпечує панування Піночета до 1989 року.

В Америці

ГРУПА ВЧЕНИХ МЕДИКІВ не погоджується з арґументацією деяких американських ветеранів, які твердять, що нуклеарна радіяція збільшила відсоток захворінь на левкемію, особливо у вояків американської армії, які мали будь-яке відношення до атомової енергії. Немає покищо доказів для підтвердження такого становища, заявили лікарі і біологи, які на протязі років робили спеціяльні досліди цієї справи.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ УРЯД, як виглядає з останніх потягнень, стосуватиме більше тиску на публічне шкільництво, яке отримує федеральну фінансову і харчову допомогу, за дискримінацію не тільки так званих меншин, але також жінок. Деякі школи вперто відмовляються на рівні розглядати аплікації про прийняття на працю чоловіків і жінок, а багато шкіл ще й досі платять меншу ставку жінкам за виконування такої самої праці на рівні з чоловіками. Президент Роналд Реґен заявив, що Уряд незабаром вдасться до Найвищого Суду ЗСА, щоб він зайняв у тій справі виразне становище.

ВБИВСТВО АМЕРИКАНЦЯ китайського походження у Дітройті, Миш., розглядатиме незабаром федеральна лава присяжних на вимогу Департаменту справедливости. Речники цього Департаменту підозрівають, що вбивство було расово мотивоване, бо вбивцями були два білі злочинці, які вже раніше погрожували групі американців китайсько походження, що вони розправляться з ними. Вінсент Чін був забитий палицею від бейсболу.

ПРОФСПІЛКА ЕЛЕКТРИКІВ, яка заступає інтереси робітників затруднених в електрівнях Едісона і міські чинники Ню Йорку досягли були порозуміння, але робітники на своїх зборах не прийняли домовлення і страйк, який коштує компанію і місто грубі тисячі долярів, продовжується. Страйк триває вже сім тижнів і не має виглядів на його скоре закінчення.

КОМІШЕНЕР НЮЙОРКСЬКОЇ ПОЛІЦІЇ Роберт МекҐваєр рішучо відкинув закиди про брутальність поліції, висунені Американською спілкою громадських свобід після невдалого концерту в Центральному парку відомої співачки Діяни Росс і вандалізму молодечих банд, які не тільки турбували учасників концерту, відбирали від жінок торбинки, перевертали автомобілі, підпалювали у збірниках сміття, вибивали вікна тощо, але наразили також місто на великі тисячі матеріяльних страт. МекҐваєр з обуренням заявив що поліція ніколи не дозволить, щоб містом рядили банди і тероризували мирних мешканців, а поліція приглядалася до їхніх „чинів" у страху, щоб її не закинули „брутальности". „На це є поліція, — заявив МекҐваєр, — щоб навести порядок там де треба його навести".

СЕКРЕТАР ДЕПАРТАМЕНТУ сільського господарства Джан Блак заявив кореспондентам, що він тількищо закінчив експериментальний тиждень життя на харчових купонах, щоб особисто переконатися, чи родина з чотирьох осіб, отримавши купонів на 58 долярів тиждень, зможе вижити і які саме харчові продукти вона може зуживати. Блак, мільйонер, який посідає 3,000 акрів землі і хату вартости 300,000 долярів, несподівано появився зі своєю дружиною у великій харчовій крамниці в Мериленді і зробив закупи на суму 58 долярів, заплативши за харчі купонами. Кореспонденти, які слідили за Блаком, були дещо здивовані таким поступованням секретаря сільського господарства, але він вияснив їм в чому справа. Після одного тижня Блак знову зустрівся з кореспондентами і розказав їм про свою спробу. „Ніхто з моєї родини (чотири особи) не згубив і не набув ваги за цей один тиждень. Ми харчувались помірковано; їли все, включно з м'ясом, відмовляючи собі тільки дорогі овочі і печиво. Моя дружина натомість була задоволена, — жартуючи заявив Блак, — бо дістала багато компліментів за варення".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members $1.25 a month. Change of address — $1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $1.25 місячно. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Час готуватися до 2-го жовтня

В останніх числах „Свободи" на іншому місці находимо інформації про наполегливі праці Крайового Громадського Комітету для вшанування 50-річчя Великого голоду до кульмінаційної точки цих жалібних святкувань, якою безумовно є маніфестація і жалібний концерт у Вашінґтоні в неділю, 2-го жовтня ц. р.

Хоча ми все ще в загальному живемо сповільненим темпом вакаційного життя, одні відпочиваючи у літньому затишку, а інші повернувшись щойно із нього, то все ж час утікає і до жовтня вже зовсім не так далеко. Тому не дивниця, що Крайовий Громадський Комітет, не зважаючи на літню пору, працює повною парою, щоб підготовити належно цілу програму та поінформувати про неї нашу громаду.

З приємністю бачимо, що пророблено велику роботу і покладено наголос на цю найважливішу частину сумних відзначувань 50-річчя Великого голоду, а саме подання її до відома, як ще одного великого голокосту, американській публіці та американському політичному світові. Під цим гаслом приготовані майже всі імпрези, які відбудуться у Вашінґтоні на протязі цілого меморіяльного тижня. Організатори заплянували деякі акції на цілий тиждень із тією думкою, що може буде якась частина української громади, яка зможе в тому часі перебувати у Вашінґтоні та допоможе нашій вашінґтонській групі у її плянах. Усе ж таки більшість учасників маніфестації у Вашінґтоні прибуде туди лише на два дні, а це суботу і неділю і в тій цілі буде для них приготована програма на перший день перебування у столиці держави. Найважливіша, однак, є участь якнайбільшого числа нашої спільноти в маніфестації та жалібному концерті у неділю 2-го жовтня, і саме до тої участи слід уже тепер підготовлятися, організувати автобуси та відповідно укладати свої особисті пляни як також пляни поодиноких організацій або товариського порядку.

Ми вже прийняли звичай країни нашого поселення, що оживлення і поновлення життя нашої громади починається осінню після Дня Праці. Тоді оживають домівки різних товариств, плянується праця, імпрези і все можливе, що має вказувати на повну діяльність наших організацій, груп, товариств чи навіть родин.

У цьому році, отже треба вже завчасу брати до уваги важливість участи в жалібних святкуваннях у Вашінґтоні. Не забуваймо при цьому, що це акція цілої громади і наша візитівка перед чужим світом. Було б злочинним і невибачливим стояти байдуже до цих заплянованих подій або, не дай Боже, їх іґнорувати. Великий голод перед 50-ти роками був викликаний штучно ворогом України, який є однаковим для всіх, а число українців біля пам'ятника Вашінґтона чи у Білому Домі чужі будуть міряти як наглядний доказ величини цієї громади, не звертаючи ніякої уваги на її внутрішні непорозуміння.

Тому нам треба дати доказ нашої сили і наших стремлінь та довести до відома світу про злочин Москви, в ім'я цих мільйонів, що згинули невинно в 1932-33 роках. А хіба їхня пам'ять дорога однаково нам усім без різниці політичних поглядів, віровизнання і стану.

Готуймося, отже, вже тепер до масової участи в жалібних маніфестаціях, бо такої доброї нагоди як ця, щоб вказати американському світові в його столиці про український голокост не будемо мати.

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки та огляди, повинні присилати разом з двома примірниками даного твору до редакції „Свободи" також адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — Редакція.

Ольга Кузьмович

БЕЗМЕЖНА НАЇВНІСТЬ

Здавалося б вже досить було часу, щоб переконатися про хитрість та підступність большевицької політики, а однак далі завважуємо ті самі похибки у опінії не лише пересічного американського громадянина, а й журналістів та інших людей у публічному світі.

Саме в останньому часі ми завважили цілий ряд нових доказів цієї безмежної наївности у відношенні до політики СССР, яка добре продуманими способами находить нові дороги, щоб переконати публічну американську опінію про свої миролюбні стремління і про свою невинність.

Найкращим та найбільш яскравим доказом була недавня ідилічна подорож малої американської дівчини Саманти Смит до СССР на запрошення „самого" Андропова. Ледве чи про інші, важливого політичного характеру справи писала американська преса так багато, як про цю поїздку. Передавано також майже щоденні репортажі в телевізії та радіо і без найменшої протиакції приймано захоплення Саманти та її батьків поїздкою, прийняттями та „російськими людьми, що такі майже як ми".

Ще не прогуло подзвіння з тієї пропагандивно хитрої акції Андропова, як американська публіка мала нагоду покуштувати другої спроби совєтської пропаганди. Тим разом, це був довгий репортаж на телевізійній сітці Ен-Бі-Сі, спонзорований Крайовою Радою Церков,на тему „свободи" Церкви в СССР, який переводив у поїздці Росією та Україною професор теологічної семінарії в Чикаґо, Брус Ріґдон.

Тут слухачі мали нагоду почути його інтерв'ю, з такими провідниками православної Церкви в СССР, як горезвісними для нас Макарієм, Філаретом і Піменом. Усі вони в унісон говорили про волю висловлювати свої релігійні почування на терені СССР, про підготову святкувань 1000-річчя хрищення, розуміється з повним поминенням української Церкви, українського народу та переслідувань, які вони зазнають тепер та зазнавали в недавньому минулому. І знову цей застрик пропаґанди вповні вдався та ще й дістав підтримку Крайової Ради Церков в ЗСА, а наївні слухачі приймали все, що бачили та чули за добру монету.

Поширювання переконання, що СССР — це ягня, яке лише американський Уряд, а передусім Роналд Реґен, хоче представити як вовка, вдається перещепити навіть американським журналістам із малих місцевих журналів. Ось саме в тижневику „Нюз Рекорд", який появляється в Мейплвуді, Ню Джерзі, находимо довжелезний репортаж під назвою „Чи російський нарід є за війною?" у якому автор, недавній турист, зі захопленням описує свої двотижневі відвідини в СССР. Все, що змальовує є в рожевих кольорах, позитивне та зовсім, як, — він пише, — „інакше" від того, що йому говорили. Репортер, як сам признається, не міг порозумітися з населенням, а однак переконався якось що „бажанням СССР є розбудувати культурні, політичні, технологічні надбання, а в ніякому випадку не бажання війни".

Закінчує свій опис журналіст таким ствердженням що „для взаємної користи, ми мусимо себе розуміти і кооперувати для найбільшої користи для обидвох народів і для цілого світу".

Можна тільки дивуватися щирій наївності американців, які так легко ловляться на вудку такої дешевої пропаганди. Ніхто хіба так добре, як ми, українці, не знає високої ціни, яку приходиться платити за таку наївність. Але насувається на думку проте також і страх, що ми заражені вже роками довгого життя у безпеці та свободі американського довкілля самі затрачуємо тепер часами почуття осторожности і свідомости, як широко і далеко досягає большевицька рука. Щораз більше просякає нашу спільноту число нікому ближче невідомих, нових людей із незнаним минулим, а ми з наївною щирістю відкриваємо перед ними не лише пороги, але й серце.

А тим часом над переконанням американців про миролюбство СССР і над інфільтрацією нашої спільноти хтось тепер дуже добре і пляново працює.

Д-р Святослав Шумський

СТОРІНКИ ПРАІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ — ВІДКРИТО

I.

Свідоцтвом буття народу є його історія. Вона єднає нерозривним ланцюгом покоління прапредків з їх нащадками, даючи їм почуття племінної та національної гордости, відданости до батьківщини та свого народу.

Покоління, свідомі свого походження та своїх перших корінних основ, відважні і неупокорені, та цінять їх народи.

Щоб покорити такий нарід необхідно захитати його та знищити ті шляхетні прикмети народу; потрібно відібрати або пофальшувати його історію, підрізавши цим його корінні основи. Нарід,який втратить свою історію та пам'ять про своє племінне походження, втрачає свою гордість і гідність, замінивши їх комплексом рабської меншевартости та почуттям „безбатченківства", стає залежним від чужих повелителів та втрачає довір'я і повагу до рідних авторитетів.

Здійснюючи свою негідну ціль, хитра Візантія, використовуючи хрищення Руси-України, агентами свого Василевса вторгнулася на землю могутньої та неупокореної Руси-України, чи як вони тоді її звали — Великої Скитії, та немилосердно почала нищити все, що було виявом культури нашого народу, оправдуючись необхідністю їхньої боротьби з залишками „поганства", палили староукраїнські архіви манускриптів, писаних нашим рідним, тепер вже забутим письмом на березовій корі і дерев'яних табличках. З димом їхнього горіння поволі затрималась в народі і наша рідна українська праісторія. Ці варварські акти нищення культурно-історичних скарбів нашого народу у різних формах та різними засобами продовжувала жорстоко московсько-татарська орда; чинили це, — й чинять і сьогодні.

Чейже однаково у варварський спосіб знищено колись велику бібліотеку Александрії та найбільшу бібліотеку у Східній Европі Ярослава Мудрого у Києві. Першу з них знищили релігійні фанатики, а старовинні архіви рідної праісторії нищились ворожими загарбниками з метою остаточного викорінення з пам'яті українського народу його праісторії, та повністю упокорити гордих синів і дочок України. Вороги творили для нас сторінки пофальшованої історії, переконуючи нею покоління та навчали нас літописами Несторів, що буцім то Русь почалася за панування грецького імператора Михайла Третього в 852 році, та що до тієї пори ми не мали свого письма і історії. А від кого ж навчався „рожських писем" св. Кирило? Та яким письмом писав свій договір з греками цар Олеґ? Виростали нащадки неподоланих скито-антів, прославляли чужих „мудреців", а зневажливо ставилися до своїх, слухали уважно, як, за словами Т. Шевченка, мудрий німець навчав нашої історії, та вірили,що ми — „безбатченки".

Нашу праісторію заслонено від нас тяжкою котарою.

Одначе, народ український, хоч і упосліджений поневоленням та панцизняною яремною працею, неначе за повелінням Творця зберігав, що міг, з прапредківської культурно-традиційної спадщини та з побожністю передавав поколінням. Українська мати і дружина зберегла для нації шедеври нашої культури у формі писанок, вишивок мелодій, леґенд, традицій і вірувань. Зберегла, навчаючи нею дітей, рідну мову, високу мораль і любов до України, не раз упарі з мужем стаючи мужньо в її обороні.

Україна і її нарід, мов леґендарний Фенікс, навіть і забувши свою праісторію, на здивування усіх стихійно оживав, скидав кайдани, боровся і знову падав у знесиллі. Знову вилонювались у нас великі пробудителі революціонери, леґіони героїв і борців.Поставав наш нарід і побідним маршем виганяв ворогів. Здавалося, що прапредківська державна велич відновлена знову, одначе, почуття непевности, мов та гадина, заповзало у нашу свідомість, і ми віддавались під „опіку" чужинців; наші хоробрі лицарі в шинелях чужої армії боролись і клали життя своє за інтереси своїх гнобителів.

Яка ж причина великої трагедії, що паралізує нашу боротьбу віками? Чи саме ж ця велика прогалина в нашій історії, а краще сказати, незнання наших племінних основ, нашої праісторії не являється справжньою причиною нашої національної трагедії?

Коли заглянути у всі видання історії України, то наші племінні початки описані з припущенням, нечітко й поверхово, лише на декількох сторінках. Читаємо їх і запитуємо: чи справді історики вважали колись зайвим зосереджуватися на „непопулярній" у чужих окупантів добі нашої праісторії? Чи,можливо, уважали правдою ворожі твердження про нас як „мішанину" тюркcько-хозарську чи „індо-іранську" чи якщо іншу, а у кращому випадку наше походження окреслювали як „індо-германське" чи „нордійсько-скандинавське". Всі ці „теорії", які намагалися нам накинути чужі та нерозумні свої „знавці історії", є продуктом рабського комплексу українців і продуктом ароґантного шовінізму чужих.

У наслідок вирощування цих „теорій" в декого з нас ще й тепер існують вагання і непевність, ось наприклад, щодо справжнього віку столиці україни Києва, хоч він вже існував, щоправда під різними назвами, з незапам'ятних віків. Про його вік свідчать чужі хроніки та літописи та недавно знайдені тисячолітні залишки кам'яних мешканевих споруд, про що червоно-московська влада, зі зрозумілих причин, вирішила не розголошувати. Це саме ділялось під час несподівано відкритих Лаврських печер, де, правдоподібно, знайдено старинні монускрипти, а також під слоями вапна і фарби, відкрито записи нашою забутою азбукою „хроніки древніх времен" на мурі стіни Софії та під час багатьох археологічних розкопок на Україні.

(Продовження буде)

Марта Р.

Вертаються із життьового лету...

Межові ситуації завжди залишають у житті людини довготривалі спогади, як не на ціле життя, то принаймні на довгі, довгі роки.

Коли ми, еміґранти, по Другій світовій війні причалювали до берегів Америки, багатьох із нас вітали в портах чи на залізничих - автобусних станціях наші спонзори-опікуни. Декого забирали до своїх домів, для інших підшукували мешкання у сусідстві.

Так ми зразу попали у ранні українські поселення, які колись поставали біля наших церков, українських шкіл, народних домів. І коли ми почули в цьому новому краю вдома чи на вулиці українську мову, побачили у візантійському стилі побудовану церкву, наші ікони, почули у Богослужбі староцерковну мову, як колись у нас,то ми почувались ніби вдома, а ці українські закутки були для нас, неначе українською оазою посеред чужого моря.

Та роки посувались швидко. Нові поселенці опанували англійську мову, покінчили американські школи чи різні курси, навіть коледжі, багато з них улаштувалось у професійній праці. Вони зглибили американський стиль життя і стали до нього достосовуватись.

Якось одного недільного пополудня, коли вже було й власне авто, відізвався Антін до своєї дружини Асі: — Може б ми розглянулись чи немає хати на продаж?

І авто помчало на окраїни міста.

— Куди ж ти так далеко їдеш? — питала Ася свого чоловіка. Я думала, ми розглядатимемось за хатою тут, в нашій околиці.

— А де ж би я купував хату тут, в такій старій дільниці!

І купили хату на окраїні міста.

А роки невблаганно пливли...

Задзвонив телефон: — Хочу повідомити вас що ми перенеслися у нашу давню дільницю, недалеко нашої церкви, де мешкали ще в 1950 роках. Тут все ж таки ще залишилося досить наших людей, тут таки „трішки України".

За кілька місяців каже інший знайомий: — Шукаю за хатою десь в околиці нашої церкви, надоїло мешкати поміж чужими.

Знайомі купують котедж близько української оселі: — знаєте, мій чоловік переходить на пенсію за кілька років, хочемо, щоб наші діти — внуки проводили з нами літо поміж своїми, в своєму середовищі...

А якось Ася їде зі своїм чоловіком по закупно до української крамниці, що міститься в старій дільниці. Вже при касі Антін підсуває американську газету.

— А пощо це? — питає Ася.

— Хочу подивитись на оголошення про продаж домів в цій дільниці.

Приїхали додому. А в Асі на думці оця американська газета.

Антін тим часом розглядаючи газету, пильно записує на картці адреси домів і телефони.

Ася нервово вештається по хаті, а врешті питає: — що це сталось, Тоську,,що ти нараз знову задумав купувати хату і то саме в дільниці, з якої ми випровадились. Ох, це перепровадження!

Антін відірвався від газети, полинув зором вдаль і почав: — — Знаєш, проходять роки, ми старіємось, може настане такий час, що не зможемо їздити автом, як тепер, а тут все ж таки близько наша церква, шпиталь, що розбудовується, ще й багато наших людей, допоможуть в разі потреби, близько крамниці де можна купити „наші" харчі. Знаєш, треба думати реально. Ми щоправда „вилетіли" звідси, але тоді ми були ще...молоді. Кінчати свій лет таки легше поміж своїми... І замовк. Непорушний погляд його сірих очей вказував, що його рішення остаточне.

А за кілька місяців ще один телефон: — Ми вже ваші сусіди, — зазвучав голос їхнього доброго знайомого. Саме кілька днів тому перенеслись з передмістя.

Ася сплеснула в долоні: — Тоську! Щораз більше і більше сходиться нас. Вже й С. замешкали в сусідстві.

„Птиці" вертаються із життєвого лету додому!

А чи й в майбутньому наші нащадки творитимуть такі українські оази серед американського моря, чи може,замешкуючи поодинці,розсипляться у морі оточення?

В ЗАХІДНЬОНІМЕЦЬКІЙ ГАЗЕТІ „Більденцайтунґ" буде опубліковане в четвер інтерв'ю з президентом Роналдом Реґеном, в якому президент заявив у відповідь західньоевропейським пацифістам, що одностороннє роззброєння, чого вимагають пацифісти, загрожує не тільки свободі всіх, включаючи пацифістів, але й самому мирові.

У ВІВТОРОК, 2-го СЕРПНЯ, повідомляли з Гамбурґу, що журналіст Ґерд Гайдеман, який продав західньонімецькому журналові „Штерн" фальшивий щоденник Гітлера був звільнений з ув'язнення, але залишився запідозреним у справі підроблення „щоденника". В середу кореспонденти подали також з Гамбурґу вже іншу вістку: Ґерд Гайдеман знову арештований. Вищий суд заявив, що Гайдеман може підкупити свідків або втекти з країни.

Кость Церкевич

ТРИДЦЯТЬ П'ЯТЬ РОКІВ БІБЛІОГРАФІЇ

(З нагоди ювілею бібліографічної діяльности д-ра Максима Бойка)

I.

У цьому році д-р Максим Бойко обходить два свята: 70-ліття свого народження і 35-ліття наукової діяльности на ниві української бібліографії. Порівнюючи ці дві дати, можна ствердити, що половину свого життя д-р Максим Бойко присвятив праці над дослідженням української бібліографії. Офіційно свою бібліографічну діяльність д-р М. Бойко закінчив в університеті Індіяни в Блюмінґтон в червні 1982. Хоч на цьому університеті він працював як асистент-бібліотекар, але тут вся його праця була спрямована на аналізу і студії історії української бібліографії. У своїх студіях розвитку української книги він не вагався виділити українську бібліографію з-під викривленої комунізмом бібліографії і поставити її на належному п'єдесталі і місці в рядах інших галузей української науки.(У бібліографіях у Совєтському Союзі хоча говориться у деяких випадках про бібліографію українського книгознавства, але цілковито промовчується науково-видавничу діяльність української еміґрації, яка власними силами виконує на видавничому полі те, що в інших державних країнах виконують великі державні інституції або приватні установи, забезпечені фінансами і технічним обладнанням).

Крім урядових годин у бібліотеці університету Індіяни д-р М. Бойко весь свій вільний час присвячував дослідженню бібліографії, опрацьовуванню відповідних статтей, брошур і книжок, що всесторонньо і детально насвітлювали історію і розвиток українського друкованого слова в Україні та за межами України, куди б не стала нога українського письменника або науковця.

Поки перейдемо до насвітлення наукової сильветки д-ра М. Бойка постараємося накреслити дефініцію бібліографії і подати деякі терміни.

Бібліографія — це самостійна наука про книжку. Грецьке слово „бібліо" (книга) і „графо" творять слово бібліографія, що в дослівному означає — описування книжки, „книгознавство, або наука про книгу, що її походження, історію друкування, розповсюдження й зберігання" — як це подає „Словник чужомовних слів" І. Бойкова,О. Ізюмова та інших. Сьогодні бібліографію науковий світ визнав за самостійну науку і вона має своє окреме місце серед інших наук. Її питома прикмета і головне завдання — це служити всім ділянкам науки подаючи належні і потрібні дані про появу і зміст книг.

За твердженням д-ра М. Бойка, — „бібліографією користуються у трьох потребах: 1. Методика бібліографічних описів, що випрацьовує засади складання бібліографій усіх родів, норми вживані в її описах, правила бібліографічних компіляцій, як аднотації потрібні для означення бібліографії одиниці. 2. Одночасно бібліографія є частиною науки про книжку, бо вона відкриває й ідентифікує старі і рідкісні першодруки. 3. І врешті бібліографія, як впорядкований опис документів, збирає предметний матеріял, описує його й приготовляє для вжитку потребуючим".

Різниця між бібліографією і каталогом є ця, що перша реєструє книжки,незалежно від місця їх збереження, коли каталог подає книжки чи друки, які належать якійсь установі чи приватній одиниці. Бібліографія може бути комплектна, коли збирається і записується усе, що надруковане, або вибіркова (селекційна), коли збирається лише головніше друковане слово з певної проблеми, предмету або зацікавлення. За територією бібліографію можна поділити на льокальну, реґіональну і національну. За хронологією ділимо бібліографію на ретроспективну, що реєструє все дотепер видане і що тепер видається, і проспективну, що мається на увазі видати.

Не зважаючи на величезний вклад у дослідження української бібліографії та досить великі результати його праці, сам д-р М. Бойко вважає, що він ще не закінчив свого завдання, але сподівається, що після нього інші бібліографи будуть продовжувати опрацьовувати розпочату ним так важливу галузь української науки. Одначе, не зважаючи на свій поважний вік, він далі працюватиме на бібліографічній ниві, бо тільки українські бібліографи на еміґрації можуть виконати все те, що українські бібліографи в під'яремній Україні не можуть виконувати через брак свободи і комуністичний режим.

З нагоди 35-ліття наукової праці цього українського бібліографа, ми спробуємо накреслити його життєвий шлях і подати докладні дані з його життя і його наукової праці. Максим Бойко народився 12-го лютого 1912 року в селі Лопушне біля Почаєва на Крем'янеччині, Волинь. Перші роки навчання молодого Бойка відбувалися вдома за допомогою його дядька Павла, який,будучи колись старшиною армії УНР, поширював ідеї націоналізму і недавно втраченої державности і старався прищепити національну свідомість в молодого 12-літнього Максима. Десь в роках 1925/26 він скінчив народну школу в Почаєві і перейшов вчитися до державної кооперативної школи в Наленчові, на Волині. В зв'язку з воєнними подіями М. Бойко перервав кількакратно навчання у середній школі. Через політичний стан, а також перешкоди зі сторони польської влади він не міг вступити до гімназії, але приготовлявся сам вдома, і аж під час німецької окупації Волині він втік до Холму, щоб тут вступити до української гімназії і закінчити її свідоцтвом зрілости. З Холму він дістався до Дубна на Волині, щоб тут здати матуру на матуральних курсах, які німецька військова влада дозволяла для осіб, що не могли вчитися в школах розбитої колишньої Польщі.

На початку серпня 1939 року поляки змобілізували М. Бойка до війська на війну з німцями. Після трьотижневого перебування на фронті М. Бойко дістався до німецького полону до табору полонених в Пйотркові Мазовецькому, а потім його перевезли до Ґорліц. Звідтіля він утік, щоб дістатися до Холму і там продовжувати середню освіту, як вже було сказано попередньо. Авторові цих рядків один з учителів з Дубенщини, проф. Юрій Перхорович говорив, що молодий М. Бойко ще в своїй ранній молодості дуже цікавився і любив збирати книжки, їх читати і пояснювати прочитане іншим, а також писати про прочитані книжки.

(Продовження буде)

Підготова...

(Закінчення зі стор. 1)

року до канцелярії СКВУ в Торонто. Згідно з постановою XVI Пленарної Сесії крайові організації висилають по 3 делегати, міжкрайові по 5 делегатів, центральні репрезентації по 20 делегатів. ПУКЦерква — 20 делегатів, УПЦерква — 20 делегатів, Українські Баптисти та Євангелики — 10. Реєструватися і опісля брати участь у IV СКВУ, можуть тільки ті члени СКВУ, які вирівняли чи вирівняють до 15-го вересня ц.р. свою членську вкладку за рік 1983 включно.

Присутні займалися справами фінансування IV Конгресу, змістом і виконавцями недільної маніфестації, організацію справної пресової служби для інформування не-українців тощо.

Крім згаданих справ, пов'язаних з підготовою до IV СКВУ, присутні ще займалися потребою становища СКВУ до з'їзду Світової Ради Церков.

Рішено доручити З'їздові письмо-інформацію Президії СКВУ про переслідування українських церков і вірних в Україні та поширити серед учасників З'їзду відповідну літературу.

Друге засідання відбулося 22-го липня ц.р. в Ню Йорку в приміщенні УККА. У засіданні взяли участь: І. Базарко, В. Безхлібник, М. Плавюк, В. Кирилюк, І. Білинський, Ф. Мартинюк, В. Мазур, І. Флис, Б. Гнатюк, М. Кушпета, С. Букшована, О. Калиник, В. Душник. Після вступних завваг президент І. Базарко, який проводив засіданням, з'ясував, що це засідання Підготовчого комітету. Присутні, після заслухання протоколу з засідання з 9-го липня, дискутували й доповнювали намічення і постанови зі згаданого засідання.

Прийнято з доповненнями проєкт афіші IV СКВУ і рішено, щоб її видати у двох мовах, а певну кількість видрукувати без написів і вислати їх до країн українського поселення, щоб їх там доповнити мовою країни та розповсюдити.

Рішено, що головою Верифікаційної комісії буде І. Винник, а до Пресово-інформаційної комісії увійде В. Душник. Рішено, що XVII формаційної комісії увійде ту СКВУ відбудеться у середу в 10-ій год. ранку, а відкриття Конгресу в середу 7:30 вечером. Для нарад комісії і рад СКВУ є зарезервовані кімнати, але вони мусять про те чи та коли матимуть своє засідання, повідомити Організаційну комісію, щоб ця комісія могла ті кімнати тримати до диспозиції. Рішено, що реєстраційне на IV Конгрес СКВУ для делегатів виноситиме 75 канадських дол. або 65 американських дол. Реєстраційне слід вплатити разом з пересилкою реєстраційних лист, що повинні прийти до канцелярії не пізніше як 15-го вересня 1983 року. Рішено, щоб для покриття додаткових витрат у зв'язку з IV СКВУ, проголосити й перевести збірку фондів на IV Конгрес СКВУ.

Рішено, щоб Підготовчий комітет подбав, щоб у всіх комісіях IV СКВУ були представники всіх теренів.

Після дискусії вирішено, що маніфестація у неділю 4-го грудня ц.р. складатиметься з Соборної Панахиди в пам'ять жертв голоду, церковної музики (Бортнянський, Ведель), інсценізації „Заграви" та виступу неукраїнських промовців, що пов'яжуть тематику голодової облоги України з русифікацією і плянами Москви на злиття націй.

Рішено, щоб Програмова комісія зійшлася на наради після 15-го вересня, та щоб ширше засідання Президії Секретаріяту скликати до Торонто на 26-го вересня.

Під кінець засідання деякі присутні турбувалися поганою атмосферою, що існує серед деякої частини української громади й спричиняє напади й знецінювання недавної історії українського народу та її носіїв і виконавців і потребу прикоротити це нездорове явище.

Рішено, щоб від Президії СКВУ поїхав до Ванкуверу на з'їзд Світової Ради Церков д-р В. Душник і старався довести до відома його учасників переслідування українських церков та українського народу в Україні.

ФЕДЕРАЛЬНА ЛАВА ПРИСЯГЛИХ обвинуватила Ріту Лавелл, колись високу урядничку у федеральній Агенції для охорони довкілля, в складанні неправильних зізнань і за образу Конгресу. Як відомо, спеціяльна комісія Палати Репрезентантів, досліджуючи зловживання у згаданій Агенції, покликала була на переслухання Р.Лавелл, але вона не з'явилася на переслухання і тим самим зігнорувала виклик Конгресу. Суд винесе рішення у її справі в місяці вересні ц.р.

ГУМАНІТАРНІ ОРГАНІЗАЦІЇ З'єднаних Стейтів Америки критично висловились про іміграційну політику Уряду. Речники деяких згаданих організацій заявили, що особи з комуністичних країн скоріше отримують право на перебування в цій країні, як втікачі з некомуністичних країн. Федеральні чинники заперечили таке твердження гуманітарних організацій і заявили, що вони ніколи не керувалися у цій справі політичними мотивами.

В Едмонтоні вшанували жертви жахливого голоду в Україні

У цьому році українці у вільному світі у великій жалобі відзначають трагічні роковини жахливого голоду в Україні, що стався в 1932-1933 роках, в яких згинули мільйони українського населення—старших віком і дітей.

Провід Української Греко-Православної Церкви в Канаді забов'язав духовенство й проводи українських православних громад, щоб відповідно згадали про ці жахливі роковини й широко поінформували українське і неукраїнське громадянство.

У неділю, 12-го червня ц.р., в катедральному православному соборі св. Івана Христителя по Службі Божій відбулась урочиста Панахида за спокій душ померлих в тяжких муках з голоду мільйонів українців.

Панахиду очолив Владика Борис, архиєпископ Едмонтону і Західньої Епархії УГПЦ Канади.

Перед Панахидою змістовну проповідь виголосив о. митрат Д. Лучак, настоятель собору, який коротко переказав історію того жахливого голоду, та закликав вірних щиро помолитись за душі мільйонів українців, які згинули під час цього голоду. Окремі вірні, чоловіки і жінки, що молились в соборі, створили перед вівтарем коло, тримали запалені свічки, в декого з них виступали сльози. Не бракувало сліз і в тих, що молились в соборі, зокрема в тих, що хтось із їхньої родини загинув під час того жахливого голоду в Україні, а багатьом пригадались жахливі події з тих часів.

Під час Панахиди співав сумківський хор, хор молоді, дириґент Михайло Прокопів.

В той же день по Службах Божих відбулися подібні Панахиди в українських православних громадах Едмонтону: св. Пророка Іллі—настоятель митрат О. Фляк; св. Михайла—парох о. С. Семотюк; св. Апостола Андрея—настоятель прот. М. Крищук.

Ввечері того ж дня в авдиторії громади св. Івана Христителя відбулись спільні сходини всіх українських православних громад Едмонтону для вшанування померлих з голоду в Україні. На сцені було поставлено хрест з чорною обвідкою. На другому кінці сцени був стіл з хлібом і запаленою свічкою з вишитим рушником і квітами, як символ у пошані померлих.

Ці жалобні сходини відкрив митрат О. Фляк словами зі Святого Письма: „У блаженнім успіні пошли, Господи, вічний спокій усім братам і сестрам, що загинули з голоду в Україні і вчини їм вічную пам'ять. "—По цих словах збірний хор відспівав Христос Воскрес.

Вступне слово сказав д-р проф. Яр. Славутич, який звернув увагу присутніх на окремі жахливі моменти цього голоду в Україні, чому він був організований і наслідки його.

Збірний хор виконав „Любіть Україну" сл. В. Сосюри, муз. І. Вовка, акомпаньювала М. Фодчук, дириґент С.Єременко.

Присвята жертвам голоду, вірш С. Кузьменко надзвичайно гарно продекляму вала Домка Сапіга

Головного промовця д-ра Б. Кравченка, професора Канадського Інституту Українських Студій в Едмонтоні, представив о. О. Фляк. Його доповідь була на тему „Великий голод в Україні 1932-1933 роках". Він підкреслив, що це був найбільший голод в історії людства. Тих, які створили цей голод, не віддано до суду, не поставлено пам'ятників жертвам голоду, навпаки, совєтський режим робить усе можливе, щоб затерти сліди цього злочину. Український голокост, як його тепер багато називають, почався ще в 1929 році, коли була оголошена насильна колективізація, точніше, коли почався насильний грабунок у селян усіх віковічних багатств, що їх вони мали.

Основним принципом колективізації, як це заявив був Сталін, була „ліквідація куркулів як кляси". Окремих селян, потомственних хліборобів, драконівськими методами виселили з України в далекі холодні північні краї. Сільське господарство було підірвано, але Москва накладала на Україну неймовірно великі квоти зерна, які Україна не могла виконати. Україна залишилася без зерна, без хліба, що привело до повального голоду. Умирали великі мільйони чоловіків, жінок, дітей. У ті жахливі роки Москва по-варварськи знищила провідні інтеліґентні кадри в Україні—80 відсотків письменників, діячів науки й культури. Це були жахливі роки, яких, мабуть, жодна країна світу не зазнавала.

Доповідь була фундаментально опрацьована, багато було насвітлено окремих характерних фактів. Віримо, що в майбутньому це буде великий і цінний матеріял для історії, як доказ колоніяльного визиску комуністичною Москвою України.

Доповідь була виголошена двома мовами: українській і англійській. У залі було багато осіб, які досконало не розуміють української мови, зокрема молодь.

По доповіді промовець висвітлив близько 50 прозірок (фотографій), які він зібрав з різних чужинецьких рідкісних видань, що їх робили чужинецькі відвідувачі України і наочно бачили наслідки голоду в Україні.

Потім виступила струнна оркестра—дириґент В. Чорновол, що виконала три пісні. „Пом'янімо," твір В. Боковського, продеклямував студент Н. Петрів, відомий вже в Едмонтоні гарний декляматор. „Жаль невимовний" сл. Гомзина, муз. Г.Єременка виконав сумківський хор в кількості 40 осіб, дириґент М. Прокопів.

Закінчено програму співом „Боже Великий", що урочисто відспівав уже згаданий збірний хор.

В Едмонтоні православні українці перші відзначили Великий голод в Україні. Всі ці відзначення голоду були організовані з рамени Епархіяльної Ради УГПЦ Канади, яку очолив о. митрат О. Фляк.

М. К.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

Продовжується...

(Закінчення зі стор. 1)

чатком серпня залишив цей пост) сен. Голлінгс прохав висловити його погляд на цю справу та з'ясувати, на чому базується певність в правдивості совєтських свідчень. Конґресмен Б. Дваєр повідомив, що він звернувся в цій справі до асистента головного прокуратора Роберта МекКоннеллі та забажав від нього дальший звіт про діяльність Бюра. Про своє зацікавлення цією справою повідомив і конґресмен Д. Аддаббо, запевнивши, що його увага до цього питання не послаблятиметься. Вислала листа до Конґресу і організація Американці проти Знеславлення Українців, що має осідок в Дженкінтавні, Па., прохаючи перевести дослідження метод діяльности О-Ес-Ай.

Хоч представники О-Ес-Ай твердять, що в усіх розслідуваннях і судових процесах зберігається принцип американської справедливости, етнічні групи твердять, що вже сама суть правничої системи в СССР виключає будь-яку певність у правдивості свідчень, що їх так запопадливо постачає совєтський уряд Бюрові інвестиґацій, яке ними послуговується.

Власне про це писав в „Філадельфія Інквайрер" Воррен Роджерс, редактор „Вайт Гавз Віклі".

„Совєтська секретна поліція і совєтські державні прокуратори з допомогою американського Департаменту справедливости вирішують, хто з іміґрантів-дисидентів має бути наталврований як воєнний злочинець".

Далі автор пише, що в той час, як ніяка порядна людина в обличчі жахливих злочинів нацистів не протиставитиметься покаранню тих людей, що дійсно коляборували з німцями, „зростає підозріння серед деяких американців, — включно з принаймні трьома суддями із обвинувачувальних процесів О-Ес-Ай, що у деяких випадках вони відбуваються з недостатньою справедливістю і що занепокоєння цим явищем збільшилося у зв'язку з останніми нахваляннями КҐБ. Лише в ЗСА, — пише він, — є два мільйони укранців і багато з них є ефективними голосними критиками Совєтського Союзу. Як легко вирвати кількох і цим примусили замовчати сотні тисяч. Після цієї статті справа про вживання О-Ес-Ай совєтських відеозаписів, випродукованих в СССР під пильним оком КҐБ, фотознімок, різної документації та свідків, привезених звідти ж, почала набирати все більшого розголосу.

Розповів І. Стебельський і про несовєські джерела, зокрема про Документальний центр, що знаходиться у Відні і який зорганізував після закінчення Другої світової війни Сімон Візенталь. Центр цей висилає свій бюлетень до керівника Бюра спеціяльних інвестиґацій Раєна з прізвищами здогадних коляборантів, зі списком їх злочинів, очевидно, не перевірених і не доказаних, які часто-густо взяті, як виглядає, із совєтських „Вістей з України", часопису, що виходить англійською і українською мовами для циркуляції поза межами СССР.

„Вісті з України", як і інші совєтські часописи, вістря своїх обвинувачень і злобної кампанії, спрямовують на українців, головно тих, що брали участь у визвольній боротьбі за Україну і які й тепер активно боряться проти комуністичного засилля світу. Почали „Вісті з України" нападати і на Івана Стебельського; сталося це відразу ж після того, як він став головою Українського Комітету в Денвері і почалася дружня співпраця поміж жидами й українцями в тому місті у справі побудови пам'ятника жертвам Бабиного Яру.

Вже в 1981 році появився ряд статтей, в яких приписано Стебельському участь в військових відділах — Ролянд і Нахтіґаль, та у розстрілі цивільного населення. Хоч його, Стебельського, не викликало О-Ес-Ай, проте він вирішив боротися проти совєтських обвинувачувальної документації.

На думку І. Стебельського, обвинувачення його в згаданих злочинах появилися в совєтській пресі виключно, щоб внести роздор у співпрацю українців й жидів в Денвері та знеслати його. Проте, цю мету їм не вдалося осягнути, бо праця і досі продовжується дружньо, а провідні жиди порадили йому просто іґнорувати ці обвинувачення. Стебельський сказав, що не тільки не був він ані в Нахтіґалі, ані в Ролянді, але під час війни допомагав жидам рятуватися. Це можуть, якщо зайде потреба, потвердити неукраїнські свідки. Хоча поки ще йому ніхто офіційно не пред'явив жадних обвинувачень, він вирішив боротися проти вживання совєтських свідчень в ім'я тих, що стають жертвами випродукованих КҐБ обвинувачень. В справі Бюлетеня С. Візенталя він написав листа до колишнього совєтського політв'язня Якова Сусленського до Ізраїля, а той, у свою чергу, перевіривши в Єрусалимі в документаційному центрі і не знайшовши навіть і згадки про І. Стебельського, звернувся з листом на захист цього останнього до С. Візенталя. Розголошуватиме він цю справу і далі, бо, фабрикуючи фальшиві обвинувачення, совєтська пропаґанда використовує американське правосуддя для своїх калькуляцій і цілей, що, властиво, нічого спільного з правосуддям не мають.

На закінчення І. Стебельський заявив, що справа ця дуже поважного характеру і нею мусять зайнятися всі існуючі українські організації та установи і окремі громадяни, прохаючи розслідування Конґресом засобів, якими користується Бюро спеціяльних інвестиґацій. Дійсно винні у воєнних злочинах мусять бути покаранні, проте, при цьому не сміють постраждати невинні люди, ані не система справедливости ЗСА.

Ще додав гість: „Совєти змагають до знеславлення українського імени, яке так зростає у своїй популярності в Америці".

ЗАХІДНІ КОРЕСПОНДЕНТИ ПОВІДОМИЛИ в четвер 4-го серпня, з Тунісу, що там поновила свої наради конференція лідерів Палестинської Визвольної Організації для обговорення питань непослуху Ясірові Арафатові значної частини керівників фракції Фата. Зустріч головної ради ПВО розпочалася в середу вечором. Рада також обговорювала питання, пов'язані з видаленням Арафата з Сирії за його заяву про те, що Сирія допомагає бунтівникам у його фракції Фата.

Ділюся сумною вісткою,
що дня 23-го червня 1983 року,
ненадійно відійшов у Вічність
мій Дорогий ПРИЯТЕЛЬ

бл. п. інж.-гірник

АНДРІЙ ОЛЕКСИН

проживши 74 роки.
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Д-р ІРИНА ВАСИНЧУК

Осередок СУМА ім. Євгена Коновальця

ділиться сумною вісткою з Українським Громадянством,
що 3-го липня 1983 р., на 54-му році життя, по довгій
та важкій недузі відійшов у Вічність

св. п.

Олександер Пліщук

член Управи й Булавний Осередку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в днях 6 і 7-го липня 1983 р., в похоронному заведенні Куча і українській католицькій церкві в Трентоні, Н. Дж. Покійний спочив на місцевому цвинтарі Св. Марії.

Залишив у смутку дружину ГАННУ й дітей: МАРІЙКУ, ІРИНУ І МИХАЙЛА.

Родині Покійного найщиріші вислови співчуття складає

Осередок СУМА ім. Є. Коновальця
в Трентоні, Н. Дж.

В глибокому смутку повідомляємо Родину, Друзів та Знайомих,
що з Волі Всевишнього, в неділю, 7-го серпня 1983 року відійшла від нас у Вічність,
наша Найдорожча МАМА, СЕСТРА, ТЕТА та КУЗИНКА

бл. п.

ЯРОСЛАВА з МИСЕВИЧІВ ЛЕВИЦЬКА

вдова по бл. п. інж. Миронові Левицькому.

ПАРАСТАС буде відправлений в середу, 10-го серпня 1983 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН відбудеться в четвер, 11-го серпня 1983 р., о год. 9:30 ранку з того ж заведення до церкви св. Юра, а відтак на український православний цвинтар св. Андрія у С. Бавнд Брук, Н. Дж.

Горем прибиті:

син — СОФРОН з дружиною МАРҐАРЕТОЮ
донька — ВІРА
сестра — ДАРІЯ КЛЮС з Родиною
братанки — МАРТА І БОГДАН МИСЕВИЧІ з Родинами
кузини:
ЛЮБА КРУПА з Родиною
ОЛЕКСАНДЕР І ІРЕНА КАПУСТИНСЬКІ
шваґрова — МАРІЯ КІНАСЕВИЧ з Родиною
родини — ГАНКЕВИЧІВ І ЛЕВИЦЬКИХ

Курс гри на бандурі у Торонто

У Торонто на весні цього року відбувся чотириденний курс гри на бандурі, який влаштував Одумівський Ансамбль Бандуристів ім. Гната Хоткевича і Школа гри на бандурі в Торонто Перший такий курс відбувся 1982 року в Монтреалі. Цьогорічний курс був успішний і дуже корисний для тих котрі брали участь у ньому.

На цьому курсі було 55 ентузіястичних учасників, які готові були присвятити свій вільний час (це ж були латинські Великодні свята), щоб удосконалити техніку гри на бандурі. Прибули вони з Монтреалю, Торонто, Гамилтону, Оттави, Ст. Катеринс, і з Судбурі, а з ЗСА—з Дітройту, Трентону, Рочестеру і Чикаго. Найбільше учасників було з Торонто—19, з Монтреалю—11, з Гамилтону—6 й із Дітройту—6.

В авдиторії при православній катедрі святого Володимира зібралися всі учасники. Голова ТОП-у інж. П. Родак привітав усіх присутніх бандуристів та голову ЦК ОДУМ-у Олексія Пошиваника з Чикаго і першого заступника Віктора Педенка з Торонто Потім він передав ведення програми довголітньому керівникові ансамблю бандуристів ім. Гната Хоткевича Валентині Родак, яка поінформувала присутніх про працю ансамблю, його цілі та мету курсу.

Після неї промовляв Василь Корець. Він багато попрацював, щоб цей курс відбувся успішно, і йому належить подяка за сумлінну і добре виконану працю та продовження тих стремлінь, які постановили ініціятори ансамблю ім. Гната Хоткевича 17 років тому, а це—плекати і зберігати на чужині любов до української пісні й до улюбленого народного інструмента—бандури.

Учасники курсу гри на бандурі 1983 у Торонто; у першому ряді: Микола Темертей, Андрійко Якимів, Вивісн Титор, Марійка Критюк (учителька), Василь Корець (учитель і керівник курсу), Микола Невмержицький (учитель), Андрій Бурак (учитель), Валентина Родак (учителька), Тома Титор. Другий ряд: Євгенія Кульчицька, Ніна Дудка, Діяна Ківірак, Марія Ківірак, Шіна Урбанська, Анна Манько, Стефанія Максимович, Марта Несторович, Христина Стасюк, Галина Роснко, Христина Козак, Оленка Ємець, Андрійко Передерій, Тамара Кузик. Третій ряд: Наталка Лебединська, Оля Корець (учителька), Ліда Куліш, Надія Гомонко, Наталка Наливайко, Оксана Родак (учителька), Світлана Ліщина, Ліда Вакуловська, Мойра Урбанська, Оленка Кошарна, Валентина Шендел, Мотя Пошиваник, Катерина Кошарна, Христина Вовк, Наталка Стецура, Тара Макарті. Четвертий ряд: Олександер Ємець, Михайло П. Карпішка, Петро Решитняк, д-р Євген Якимів. Тарас Куліш, Адам Поляк, Тарас Корець, Тарас Родак, Петро Жура, Григорій Мачула, Андрій Жура, Стефан Еліяшів, Роман А. Карпішка, адв. Роман Б. Карпішка, Олександер Кіцак, Павло Пошиваник.

Молитвою розпочалась наука. Учні гри на бандурі, віком від 9-го року життя до дорослих, були поділені на 5 груп. Інструктори були кваліфіковані та добре і сумлінно співпрацювали з усіма: Микола Невмержицький (Бостон, ЗСА), Андрій Бурак (Гамилтон, Канада), Валентина Родак, Василь Корець, Оксана Родак, Оля Корець і я, Марійка Критюк (Торонто, Канада). Я певна, що всім інструкторам, як і мені, було приємно вчити на цих курсах, бо бандуристи з великою охотою бралися до гри.

Навчання відбувалися від 9-ої год. вранці до 6-ої вечора, Учні грали на бандурі більшу частину дня. Грали вправи та гарні українські пісні; навіть початківці за чотири дні навчилися грати на бандурі і виступили на закритті. Програма була корисна і різноманітна. Вчились співати та разом грати на бандурі.

Коли був час на обід, ми споживали смачні страви, які Зіна Корець та матері приготовляли нам, за що висловлюємо їм нашу щиру подяку. Кожний обід розпочинався співанням „Отче наш". Який гарний і великий хор!

Вечорами, після гри на бандурі, учасники йшли додому на відпочинок, а ті, що були з-поза Торонто,—до місця свого перебування. Старші бандуристи мали нагоду оглядати наше гарне Торонто.

Дехто з учасників в неділю допомагав співати в хорі в православній катедрі св. Володимира, яким керує В. Родак. Після Служби Божої отець П. Бублик гарно привітав всіх учасників курсу гри на бандурі.

Після обіду бандуристів сфотографував Іван Корець і на бажання присутніх парафіян ми переграли та заспівали декілька пісень. Відтак знову почалися лекції гри на бандурі, на яких подані були цікаві дані. В. Родак подала цікаві інформації про платівки, які видали різні ансамблі бандуристів та окремі бандуристи, про велике зацікавлення і поширення кобзарського мистецтва молодими людьми.

В понеділок наука була півдня. Потім учасники курсу заграли присутнім батькам та гостям пісні, які вони навчилися за чотири дні, тоді всі попращалися та поїхали додому—дехто з пухирями на пальцях.

Одне зауваження: чотири дні—мало часу, щоб використати велику любов до гри на бандурі, яку всі учасники курсу мали. Головне те, що цей курс дав їм напрям і заохоту до дальших вправ гри на бандурі.

Я сподіваюся, що в майбутньому ми будемо частіше влаштовувати такі курси гри на бандурі, щоб бажаючі могли ще більше навчитися, і щоб наші бандура і культура розвивалися і жили на славу Україні, а нам усім на користь.

Марійка Критюк

Ґрадуантка Сітон Голл університету

Линда Товарницька, дочка Осипа і Лідії Товарницьких, які мешкають у Юніоні, Н. Дж., закінчила в 1975 році українську католицьку парафіяльну школу св. Івана Хрестителя в Нюварку, Н. Дж., а в 1979 році закінчила середню школу архиєпископа Волша в Ірвінґтоні в цьому ж стейті.

Вона, вступивши в Сітон Голл університет в Савт Орандж, Н. Дж., на протязі чотирьох років отримувала т. зв. президентську стипендію цього університету, була членом почесного товариства, Крайового математичного товариства, Пі Мю Іпсильон. Успішно з почестями закінчила вона цей університет 21-го травня цього року, отримавши ступінь бакалявра в математиці, з орієнтацію на компюторство Сумма Кум Лявде.

Линда Товарницька

Линда Товарницька - член 459-го Відділу УНСоюзу.

О. Калинович,
секретарка 459-го Відділу УНС

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

НАКОЛЕСНИКИ УКРАЇНИ ЗДОБУЛИ ЗВАННЯ ЧЕМПІОНІВ

Продовжуються гри так званої 8-ої спартакіяди СССР, я якій, як ми вже згадували раніше, беруть участь збірні поодиноких „республік" та сателітів російської імперії. В останньому часі звання чемпіонів здобула збірна наколесників України. Розповідаючи кореспондентам про цей успіх своїх вихованців, тренер збірної України Михайло Курбатів, між іншим, сказав: „...Мені дуже приємно, що від Дніпропетровська і до мети в Сімферополі вихованці чітко виковували завдання. А суперники були сильні. Приміром, команди Ленінграду і Російської СФСР очолювали олімпійські чемпіони Сухорученков, Яркін. Приблизно 8-9 збірних могли розраховувати на успіх. Та прийшов він у виснажливій суперечці до краще підготовленого колективу..."

У складі збірної змагалися: Андрій Міняйло з Харкова, Микола Косяків з Миколаєва, Олег Чужда з Рівна, Микола Гуменюк і Володимир Барановський зі Львова та Олександер Євпак із Харкова.

КОПАНИЙ М'ЯЧ

УКРАЇНА– ТУРКМЕНІЯ
7 : 1

УКРАЇНА—МОЛДАВІЯ
5 : 3

У першій рунді турніру спартакіяди збірна України досі здобула дві перемоги, високими вислідами 7:1 і 5:3

У складі збірної України виступають: В. Паламарчук (Одеса), І. Рудковський (Львів), О. Спицин (Запоріжжя) С. Кузнецов (Харків), В. Каратаєв (Київ), С. Третяк (Одеса), В. Горілий (Сімферопіль), О. Ярицький (Тернопіль), П. Яковенко, О. Михайличенко, С. Процюк (усі Київ), Г. Литовченко, О. Протасів (Днепропетровськ), І. Петрів, С. Герусов (Донецьк), Я. Дмитрук (Рівне), В. Лендєл (Львів) і В. Коман (Київ).

Черговими суперниками збірної України в другій групі будуть: Узбекістан, Вірменія і Азербайджан. Згідно з найновішими вістками, збірна України вже перемогла збірну Узбекістану вислідом 4 : 1

ШАХИ

Шахова репрезентація України в групі „А" ремісувала 4-4 зі збірною Латвії і перемогла збірну Киргизії вислідом 6 1/2 : 1 1/2.

Після чотирьох рунд збірна України очолює показник табелі ігор, маючи на своєму конті 22,5 точок з 32-их можливих. Латвія на другому місці 19,5 точок.

У складі збірної України виступають такі відомі в шаховому світі шахісти: Білявський, Романишин, Літинська, Семенова, Тукманов і Кузьмин.

ЛЕГКА АТЛЕТИКА

Виступаючи в легкоатлетичних змаганнях за чашу в Ленінграді Анатолій Крохмалюк з Вінниці в бігу на 5000 м відновив рекорд України. Його час—13.21,2- дорівняє часові майстра спорту міжнародної кляси. На цих же змаганнях Світляна Попова з Харкова в бігу на 800 м здобула кращий час сезону 1.57,8.

ВІДБИВАНКА

Збірна відбиванки жінок України відбула далеку поїздку до столиці Бірми—Рангуну, де зустрілася з місцевими спортовками в товариських змаганнях, які закінчилися перемогою українок.

Цю далеку поїздку українських спортовок окупант використовує для своєї пропаганди, називаючи її „ще одним мостом дружби між народами двох дружніх країн", очевидно, маючи на увазі не Україну і Бірму, а Російську імперію і Бірму.

Збірну України використали як знаряддя для своїх диявольських плянів. До речі, спортові політруки України у великій більшості висилають українські дружини тільки в країни Африки і Азії, в яких представляють їх як совєтські, а місцеві журналісти, вихованці совєтських університетів, пишуть про ці дружини, як російські.

ОСТАННІ ВИСЛІДИ ІГОР УКРАЇНСЬКИХ ДРУЖИН КОПАНОГО М'ЯЧА

Розпочалася друга половина сезону копаного м'яча у вищій лізі СССР, в якій виступає п'ять українських дружин.

18-го липня ц.р. в Одесі місцевий клюб „Чорноморець" при участі 29,200 глядачів переміг російський клюб „Зеніт" з Ленінграду вислідом 2 : 0, і цим самим знову зайняв позицію лідера вищої ліги, маючи досі здобутих 26 точок. Переможні ґолі для „Чорноморця" здобули Фінк і Пасулько.

„Дніпро" з міста Дніпропетровська, що в показнику табелі ігор на усіх 18 клюбів займає третє місце, при участі 29,500 глядачів „Нефтчі" з міста Баку вислідом 1 : 0. Донецький „Шахтар" у себе вдома переміг грузинський клюб Тбілісі „Дінамо" 6 : 3. Після тієї гри „Шахтар" має 22 точки і займає сьоме місце. Цим змаганням приглядалося 37,150 глядачів.

Продовжується криза в київському клюбі „Динамо". В двох останніх змаганнях з московським клюбом „Торпедо" і ЦСКА (Армія) кияни програли відповідно 1 : 2 і 1 : 4. Після цих двох поразок „Динамо", здобувши досі 21 точку, опинилося на 12-му місці.

Харківський „Металіст", який на початку сезону мав гарні успіхи, в останньому зазнав поразки і тепер займає 14-те місце з 18-маточками.

(от)